

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De veneratione || sanctor[um] libri duo Judoci
Clich-||touei. Neoportue[n]sis. excelle[n]tissi-||mi
Parisiensis academiae Theologi**

Clicthove, Josse

Coloniae, 1525

VD16 C 4211

Q[...] sancti, bonis ante actæ uitæ operibus id assecuti sunt, ut nobis
oratione sua suffragari possint VIII

urn:nbn:de:hbz:466:1-36172

LIBER SECVNDVS.

exēplis ostēdit S. Bernardus, in prædicta homilia sexagesima? sexta super cātica. Cur igit̃ aliena suffragia cōsimili iure nō patrocina bŭtur apud dñm ihs pro quibus fiunt: siue a uiuētibus hic, illa præstetur, siue a sanctis qui dño mortui sunt. Si fides ipsa (quę tacitū est et occultū in auribus dei suffragiū) tantę est efficaciat, ut alijs impetret dona salutaria, cur idē nō præstabit apertum orationis suffragium, a sanctis deo factum?

¶ **Q** sancti, bonis ante actę uitę opibus id affecti sunt, ut nobis orōne sua suffragari possint. Cap. VIII.

I **Q**tauo aut̃ loco, ita ratiocinatur aduersarij nostri, Sancti ipsi iā sedibus æthereis recepti, nec præcedētibz meritis, operibusq; bonis deo gratis, quę hęc agētes uitā exercuerunt, nobis auxilio esse possunt nec recentibus atq; post transitū eorū ab hac uita, factis operationibus, q̃ deo sint acceptę. Ipsorū igit̃ probitas & bonitas, nullo modo nobis opitulari potest. Nō præcedentibus quidē nec ante actis operibus bonis, qm̃ pro illis suā receperunt integram mercedē, secūndum illud uerbū beati pauli ad Ephesios.

Eph. 6 Vnusquisq; quodcūq; fecerit bonum, hoc recipiet a dño, siue seruus siue liber. Cū itaq; sufficienter, imo ultra suorū operū dignitatē sint a dño remunerati, nequaquā illis operibus & hac adñcie merces, q̃ sancti ipsi cōtemplatione illoz, sint præsidio alijs, auxiliū eorū implorantibus. Alioqui duplex eiusdē assignaret̃ operibus præmiū, quod diuinę æquitati nequaquā cōgruit, sicut neq; iudicare bis in id ipsum, & pro uno admisso duplicē cōsurgere tribulationē. Nec recentibus suis meritis operibusq; bonis, q̃ post resolutionē a corpore agant i cœlo, id assequi ualent, ut uiuentibus opē ferant sancti. Nepe iā diutius percurrerunt huius uitę stadiū, in quo solo quicq; promerendi locus est, metāq; attigerunt, post quā nō est amplius laborandi tēpus, secūndū illud dictū in Apocalypst.

Naum. 1. A modo iā dicit spūs, ut requiescant a laboribus suis, opera em̃ illoz, sequētes illos. Nullus ergo relinquit modus, quo bona sanctorū opera, uirtutūq; excellentia & dignitas, nobis patrocinari queant.

Apoca. 14. ¶ **C**atēz huic cauillo respondendū est, sanctos ipsos & ante actis suis meritis, itidē & præsentibus, posse nobis as-

ferre

De veneratione Sanctorum.

ferre presidium. Præteritis quidem operibus bonis, quoniam illa a deo acceptata sunt gratæque habita, non solum ad hunc præmij gradum ut inde uitam consequantur æternam ipsorum auctores sancti, sed etiam ut operum eorum implorantibus multa possint beneficia, spiritualiaque munera impetrare. Itaque cum hic uixerunt sancti, tunc præclaris operibus suis id obtinuerunt, quod ad eorum iam in cælis glorificationis opem confugientibus impetrent, quod a deo postularint. Perinde atque secundum beati Augustini sententiam ab Augustinus
oibus approbatam, hac uita defuncti & locis animarum expiatorum deputati, id cum adhuc uiuerent, bonis suis actibus meruerunt atque obtinuerunt, quod eis post mortem corporis prodesse possint suffragia ecclesie & uiuentium. Videmus enim plerumque regem terrenum, non solum strenuo suo militi, propter hostes ab eo propulsatos aut egregium aliquod facinus militare, eximia, amplam, & magnificam remunerationem reddere, uerum etiam ad eius petitionem, atque in gratiam & fauorem illius, alijs insuper beneficia impendere. Quæadmodum Nabuchodonosor rex Babylonicus postquam Danielē prophetam mitissime honorauit, ob interpretationem somni quod illius mente elapsus fuerat, sicut & ante in primo libri præcedentis capite dictum est, ad postulationem eiusdem constituit super omnia opera prouinciæ Babylonis, Sidrac Misac & Abdenago, socios illius. Sic etiam deus ipsi Abrahamæ, propter memorabilem obedientiam, in prompta uoluntate immolandi filium suum ostensam, promissit eidem non modo amplissimam mercedem, sed & magnam bonorum affluentiam, posteritati eius elargiendam. Et ipsi David, ob singularem uitæ eius sanctitatem morumque integritatem, pollicitus est dominus, quod & semen eius post ipsum obtineret etiam regnum Israeliticum, sceptroque paterno potiret. ¶ Nouis itidem & recentibus bonis operibus, id obtinent in cælesti regno sancti, quod alijs eorum inuocantibus auxiliū ferant operem, atque a deo impetrent quod postulauerint. Nam cum deo orationem pro suis supplicibus fundunt, hæc supplicatio, eo quæ deus nouit modo facta, grata est acceptaque diuinæ bonitati, & efficax ex sincera dei in eos beneuolentia atque propensa benignitate, ut impetretur pro quibus rogatur, aliquod munus, quod nequaquam obtinuissent illi supplices sanctorum cultores, si non fuisset diuinæ maiestati tunc
m. 3. oblata

LIBER SECVNDVS.

oblata a sanctis illa pro eis orō. Neq; illud pro alijs orādi munus ac officiū, aduersat̄ statui summæ beatitudinis, quæ affecti sunt sancti in regno cceloz. Qm̄ illius facti participes, q̄q; sibi ipsis acquirere nō possunt nouā mercedē, aut sublimiore gloriæ tronū, attamē recte alijs optare possunt & expetere suis precibus ea bona, p̄ q̄ & ipsi pro quibus orant, efficiant̄ eius dē fœlicitatis æternæ cōsortes. Quēadmodū alijs apud regē terrenū, sup̄remū amicitiaē gradū adeptus p̄ obsequia añ præstita, recte pro alijs orare potest regē, nō quidem ut per illam orationē, excelsores assequat̄ dignitatis gradū, qm̄ eo quē cōsecutus est, maxime contentus est, neq; pro se aliud quippiam expetit, sed ut alijs opē suā implorantibus opitulet̄, atq; a rege eis obtineat quippiā doni, sicut & Danielem postulasse a rege Babylonis, socioz suoz promotionē, modo dictū est. Ita q; nō sibi orant sc̄ti, sed alijs, nō sibi etiā acgrunt noua munera q̄ omnimodā habeāt bonorum sufficientiā, sed alijs, ad suum patrociniū confugientibus. Vt & Christus deus noster, ad dexterā patris sedens in gloria maiestatis, non sibi exposcit aut uendicat noua a deo patre dona, sed nobis ipsis, quoz est aduocatus. ¶ Porro quēadmodū diuersa fuerūt sanctoz (cū hic uiuerēt) merita, distinctaq; bonoz operū, gr̄a, nā hi una uirtute, ut patiētia, clari⁹ emicuerūt, illi alia, ut uirginitate, aliq; uero alia quapiā, ut zelo iustitiæ. Ita & ipsoz in æterna beatitudine diuersa sunt præmia, suis r̄ndentia bñ factis, sc̄dm̄ illd̄ uerbum dñi apud Iohānem. In domo patris mei, mānsiones multæ sunt. Quod & astruit B. Augustinus in libro de sc̄tā uirginitate, dicens. Quia uita æterna pariter erit oibus sanctis æqualis, denarius unus oibus attributus est. Quia uero in ipsa uita, distincta fulgebunt lumina meritoz, multæ mānsiones sunt apud patrē, atq; p̄ hoc, in denario quidē nō impari, nō uiuit alio alio prolixius, in multis aut̄ mānsionibus, honorat̄ alius alio clari⁹. Ex qbus duob⁹ añ dictis, diuersitate inq; singulariū uirtutū, & p̄miorū uarietate, nō irrationabilr̄ etiā colligere licet, diuersos sc̄tōs diuersas gr̄as & priuilegia siue dona uaria, a deo esse cōsecutos, & q̄tū ad seiplos, & q̄tū ad necessitates uel defectus uiatoz subleuādos, seu ad gratiaz mūera & bñficia impetrāda

Danie. 2.

III

Iohan. 14
Augustinus

De ueneratione Sanctorum.

petrāda. Et hinc memorabile assignat a p̄claris authorib⁹ do-
cumentū, q̄ si quis uitio quolibet acrius impugnat, eū intenti-
us ueneret sanctū & inuocet, q̄ opposita illi uirtute eminentia
us effulsit. Quēadmodū spiritu infidelitatis tentatus, attendat
singulariter Abrahā & Petrū, fidei uirtute prestātissimos, eōs
q̄ ueneret impensius. Siquis itē appetētia uindictæ in p̄secu-
tores, cōcitate, Dauid & Stephanū cōsideret attentius, mālue-
tudine & in inimicos beneuolētia p̄ cæteris insignes, & ad eo-
rū patrocina recurrat. Si deniq; carnis petulātia quēpiā acris
us instimulat, castū Ioseph protinus suo obijciat animo, cādis-
simumsq; uirgines Agnetē & Cecilīā, puritate castitatis, splē-
doreq; uirginitatis, in primis spectabiles, illasq; imploret suf-
fragia, & demū exaudiet. Et hoc pacto per cæteras uirtutes, q̄
bus eminenter sancti effloruerunt, ad illas obtinendas inuocā-
di, est progrediendum.

¶ Per sctōꝝ oꝛones, tāq̄ mediū a deo p̄ordinatū, nos ab eo
impetrare postulata ḡfarum munera. Cap. IX.

Nono uero iaculo, ita nos aggrediunt aduersarij. I
Aut scti ipsi, cū fundere deo p̄ces pro alio cōstitu-
unt, cognoscūt deū uelle cōferre idip̄m qd sunt po-
stulaturi, aut nolle illud cōferre. Si primū q̄s dede-
rit, irrita est & inanis eoz oꝛo, cū habeāt cōpertū anteq̄ orant
haud dubie deū id daturū quod petunt. Nō em̄ est necessaria
eo oratio ad aliquid assequendū, quæ etsi nō fieret, haud mi-
nus id haberet. Si uero secundū quis assignauerit añ proposi-
tū membrū, utpote sctōs anteq̄ orāt, cognoscere q̄ nolit deus
conferre id id quod sunt petituri, etiā uana esset ea oꝛo, quā fa-
cientes essent passuri repulsam. Quinimo tunc etiā nequaq̄
orarent, qm̄ diuinæ uoluntati penitus addicti & concordēs,
nihil tentarent petere, qd eius superbonæ uolūtati esset disso-
nū. Et ex hoc ratiocinio cōficere nitunt, ip̄os sanctos nequaq̄ II
orare pro nobis, in hoc uitæ stadio adhuc currētibus. ¶ Ve-
huic captioni reddenda ē responsio, in diuino bñplacito id si-
tum esse, an sanctis anteq̄ orēt reuelare uelit, quid circa id qd
petere decreuerunt, ipse agere disposuerit, quandoquidem
hmoī.